

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Da de slettede Paragrafen ud

Citation: Drachmann, Holger: "Da de slettede Paragrafen ud", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56134/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Om Farven er tynd i et Øje,
 Det siger for Kunsten ej stort;
 Det er ikke Knæet og Navlen,
 Ej Muskulatur eller sligt,
 Men Kunstnerens højbaarne Digt,
 Som evigger Tavlen

Nu dufter fra „Træet“ paa Bordet
 Den hjemlige Duft om vor Kind.
 Jeg fratøder Æren af Ordet,
 Thi Hjemmet ombølger mit Sind.
 Jeg véd ej, om Sne eller Søle
 Har klædet vor Mark og vor Skov,
 Jeg véd kun, at vi — med Forlov —
 Som „hjemme“ os føle.

Nuvel, vi vil komme med Tiden
 En Gang — vi er *Kunstnere* jo —
 Som Riddere, hjemvendt fra Striden,
 Tilbage til Folk og til Bo.
 Men Adel forpligter: Bøj Knæet
 Og sværg ved Jer Guldspores Hjul
 At være, ved Vaar som ved Jul,
 I Toppen af Træet!

Da de slettede Paragraffen ud.

Der sidder et Folk ved Bælt og ved Sund
 Og ved Halvøens hundrede Fjorde,
 Men længer at sidde og slaa sig for Mund,
 Det er dog vist ej, som det burde;
 Og skal vi end hviske og tiske i Krog
 Og koge vor Harne som Sul under Laag,
 Fordi vi er Smaafolk herhjemme:
 Saa véd jeg, vi fik dog vort danske Sprog,
 Og *det* er endnu dog ved Stemme!

Vidt blev det spurgt og langt blev det hørt,
 Da det tordnede om Sundeveds Strande;
 Ikke en Finger har siden sig rørt
 For vor Ret i de fremmede Lande.
 Men tog de vor Ret, og af Naade os gav
 Et Brev paa den Jord, hvor vi freded vor Grav
 Fra sidst vore Faner gav Møde: